

oframkomlig och vi vända tillbaka till slätten och äro sent på kvällen åter vid Lo-t'o-ching.

Sålunda hade även denna andra framstöt blivit resultatlös. Genom de trånga dalarna mellan branta klippväggar kunde inte ens den lilla bilen komma fram, än mindre lastbilen. Vi rannsokade kartorna över våra redan tillryggalagda router och avstånden från Lo-t'o-ching till Altmisch-bulak och Anhsi. Ty för västra delen av Pei-shans bergstrakt äro kartorna vita och tomma — med undantag av min route från 1901. Därför beslöts att Yew med lastbilen följande dag skulle återvända till Anhsi, dit avståndet uppgick till 19,5 mil, en betydande sträcka i ett väglöst land med svår terräng. Yew skulle ha Effe, Serat och boyen Liu Chia med sig, samt vägvisaren Li, som nu fick avsked. 600 gallons bensin skulle hämtas och av Georg på den andra lastbilen föras till oss. Vårt proviantförråd skulle förstärkas med får, ägg, bröd, socker och mycket annat.

Ja, för en resa i okänt land och utan alla replipunkter behöver man proviant, vatten, bensin och motorolja. Men det behöves ännu en sak, förutan vilken allt det andra är värdelöst — tålamod, änglars tålamod!

Då Yew och hans följeslagare på morgonen den 17 november lämnat oss för att styra rakt öster ut till byn och källan Hung-liu-yuan på stora vägen mellan Hami och Anhsi för att därifrån böja av mot sydost till sistnämnda stad, och sedan bilsurret förtonat i fjärran, voro vi, som stannade kvar vid Lo-t'o-ching för att där invänta deras återkomst, i sanning i behov av tålamod.